

T. G. Carpenter, Global Research: Nebezpečný mýtus “NATO je obranná aliancia”

- CZ24 News | 7. září 2023

Západní lídri už dlho podporujú samoučelný mýtus, že NATO je organizáciou výlučne na vzájomnú obranu svojich členov. Dôsledkom toho je, že ostatné národy preto nemajú legitímny dôvod obávať sa najsilnejšej vojenskej aliancie v histórii. Veď je to združenie mierumilovných demokracií.

Operatívne vyjadrenie mýtu je najzreteľnejšie vo vzťahoch s Ruskom. Podľa prevládajúceho naratívu (ktoré poslušne kolujú pochabé spravodajské médiá) je, že pridanie nových členov NATO do východnej Európy počas obdobia po studenej vojne nepredstavovalo žiadnu hrozbu pre bezpečnosť Ruska.

Dokonca ani rozsiahle snahy premeniť Ukrajinu na vojenský majetok aliancie údajne nepredstavovali nebezpečné provokácie. Tieto akcie zahŕňali viacnásobný predaj zbraní do Kyjeva, výcvik ukrajinských vojenských síl, spoločné vojnové hry NATO a Ukrajiny a zrejme spoločné kybernetické operácie proti ruským cieľom.

Všetky tieto kroky sa udiali na pozadí odstúpenia Washingtonu od Zmluvy o jadrových silách stredného doletu (INF) a Dohody o otvorenom nebi, aj keď zachovanie oboch opatrení bolo pre Kremľ vysokou prioritou. Napriek tomuto dlhému vzoru agresívneho správania západní predstavitelia naďalej trvali nielen na tom, že Ukrajina má podľa medzinárodného práva plné právo na vstup do NATO, ale že Moskva nebude mať dôvod považovať takýto krok za hrozbu pre bezpečnosť Ruska.

Washington sa snaží podporiť podobný príbeh v súvislosti s politikou voči Čínskej ľudovej republike (ČĽR). Počas posledných dvoch summitov NATO sa veľká časť diskusie zamerala na to, ako sa vysporiadať s Čínou. Táto orientácia sa môže zdať trochu čudná pre alianciu, ktorej oficiálny názov je *Severoatlantická* aliancia. Spojené štáty však zjavne tlačia na svojich európskych spojencov, aby sa prihlásili do čoraz tvrdšej politiky voči Pekingu. Ide o transparentné úsilie začleniť NATO ako hráča do politiky zadržiavania ČĽR vrátane ochoty pomôcť pri obrane Taiwanu.

Aj keď ignorujeme tieto najnovšie kroky, tvrdenie, že NATO je obranná aliancia, je absurdné. NATO viedlo leteckú vojnu proti bosnianskym Srbom v roku 1995 a proti samotnému Srbsku v roku 1999, aj keď ani jeden subjekt nezaútočil na žiadneho člena NATO a ani sa mu nevyhrážal. Aliancia podobne podnikla letecké a raketové útoky na Líbyu v roku 2011, aby pomohla zosadiť **Muammara Kaddáfího** od moci. Aj keď NATO ospravedlňovalo použitie vojenskej sily v Afganistane ako reakciu na teroristické útoky na člena aliancie z 11. septembra, ospravedlnenie následnej dve desaťročia trvajúcej okupácie Afganistanu ako obrannej misie bolo veľmi logické.

Okrem oficiálnych misií NATO, ktoré zjavne nemali obranný charakter, sa vyskytli aj iné vojnové akcie, do ktorých boli zapojení niektorí alebo väčšina členov Aliancie. Vojna v Perzskom zálive v roku 1991 a vojna v Iraku v roku 2003 zodpovedajú tomuto popisu. V oboch konfliktoch prevažná väčšina protiirackých síl pochádzala z krajín NATO, väčšinou z USA a Veľkej Británie. Tieto útočné operácie boli misie Aliancie pod kontrolou USA.

Väčšina zahraničných vlád a obyvateľstva tiež pravdepodobne neuverí súvisiacej mytológii, že členovia NATO sú mierumilovné demokracie. Dokonca ani demokratický kredit aliancie pri niekoľkých príležitostiach nesplnil tento štandard.

Portugalsko, jeden zo zakladajúcich členov NATO v roku 1949, bolo fašistickou diktatúrou. Vojenská junta, ktorá prevzala moc v Grécku v roku 1967, vládla tejto krajine sedem rokov. Turecko si počas väčšiny histórie NATO zachovalo demokratickú fasádu, ale väčšinu času ovládali vojenský a iní autoritatívni hráči . To je určite prípad súčasnej vlády.

Napokon, došlo k aktom flagrantnej agresie, ktorej sa jednotliví členovia NATO v priebehu desaťročí dopúšťali. Washingtonská vojna vo Vietname môže byť najväčším a najznámejším príkladom, no nie je ani zďaleka jediným. Do tejto kategórie patria aj americké vojenské intervencie v Libanone, Dominikánskej republike, Grenade a Paname.

Spojené štáty nie sú ani jediným členom NATO, ktorý sa zapojil do flagrantnej agresie. Francúzsko zasahovalo v Čade a jeho ďalších bývalých kolóniách v Afrike pri niekoľkých príležitostiach. Paríž sa totiž vyhráňa, že podporí novú misiu na zvrhnutie junty, ktorá teraz vládne v Nigeri. Turecko napadlo Cyprus v roku 1974 a zmocnilo sa takmer 40 percent ostrova. Ankarské sily bežne operujú v [Iraku](#) aj [Sýrii](#) napriek námietkam vlád v týchto krajinách.

Dvojité propagandistické obrázky Západu by mali byť privítané posmešným smiechom. NATO nie je čisto obranná aliancia a jej členovia nie sú mierumilovné demokracie. NATO je agresívne ofenzívna aliancia, ktorá hľadá nové príležitosti po celom svete.

AUTOR: Ted Galen Carpenter

[ZDROJ](#)

Překlad: S.S.